

List Arcybiskupa Metropolity Warszawskiego na Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata

Drodzy Bracia i Siostry,

1. Uroczystość Chrystusa Króla Wszechświata, którą dziś obchodzimy, jest syntezą całej zbawczej tajemnicy powierzonej Kościołowi. Zamyka ona rok liturgiczny i ukazuje Chrystusa jako Pana i Zbawiciela wszystkich ludów i narodów. Pana całego wszechświata, świata rzeczy widzialnych i niewidzialnych. Tajemnica zbawienia dokonuje się w indywidualnej relacji człowieka do Boga i Boga względem całej ludzkości.

Jest wolą Boga, by każdy człowiek miał życie wieczne. By każdy z nas był zbawiony i cieszył się chwałą niebios. Kiedy wpatrujemy się w krzyż Chrystusa, najpierw widzimy człowieczeństwo tego, który za nas umarł, ale kiedy wsłuchamy się w słowa wypowiedziane z wysokości krzyża, dochodzimy do tajemnicy miłosierdzia Bożego, które nawet w ostatnich chwilach życia człowieka potrafi dokonać przemiany serca. Jezus, widząc żal i skruchę serca jednego z łotrów, z wysokości krzyża mówi: *Dziś ze Mną będziesz w raju* (Łk 23,43).

Chrystus wyraźnie powiedział: *Królestwo moje nie jest z tego świata* (J 18, 36), a więc nie kieruje się zasadami świata, który nas otacza. Jego królestwo opiera się na duchu ośmiu błogosławieństw. I to jest droga, którą człowiek Chrystusowego Królestwa może dojść do Boga, doświadczając Jego miłosierdzia, przebaczenia, miłości i pokoju. Nie można do końca zrozumieć człowieka bez Chrystusa – przypominał wielokrotnie błogosławiony Jan Paweł II. Nie ma pełnej prawdy o człowieku bez Chrystusowego krzyża i zmartwychwstania. Krzyż Mesjasza, który stał się znakiem naszej wiary, bo łączy w sobie niebo z ziemią, bóstwo z człowieczeństwem, ukazuje zwycięstwo miłości nad nienawiścią, prawdy nad kłamstwem, świętości nad grzechem, a nade wszystko zwycięstwo życia nad śmiercią.

Zatem, drodzy Bracia i Siostry, Chrystus jest Królem Wszechświata nie obok krzyża, ale przez krzyż, który stał się Jego tronem i obrazem zwycięstwa Ewangelii miłości. *Bóg tak umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy kto w Niego wierzy [...] miał życie wieczne* (J 3, 16). Droga Chrystusa do zmartwychwstania prowadziła przez krzyż. I z tego powodu również nasza droga do Jezusowego Królestwa nie będzie inna. Kto chce królować – a jest to powołanie chrześcijanina – musi być jak ten, kto służy. Nie ma służby społecznej, nie ma małżeństwa i rodziny, nie ma życia dla innych bez gotowości przyjęcia krzyża w swoim życiu. Królowanie Chrystusa rozpoczyna się w naszym sercu, gdy uznamy Go za naszego Pana i Zbawiciela. To uznanie Boga i zażyłość spotkania z Nim jest możliwa dzięki wierze.

2. Dziś kończy się *Rok Wiary* ogłoszony przez papieża Benedykta XVI. Każdy z nas powinien zadać sobie pytanie, czy w swoim codziennym życiu, w decyzjach, które podejmuje, w relacjach do drugiego człowieka – jestem prawdziwie uczniem Chrystusa? Czy żyję Ewangelią na co dzień? A ostatecznie, czy wierzę Bogu i Jego słowu, które zostało objawione przez Jezusa Chrystusa? Czy wierzę w te słowa, które w każdą niedzielę wypowiadam w Kościele podczas wyznania wiary? Wreszcie, jakie jest moje świadectwo wiary i życia chrześcijańskiego?

Niewątpliwie *Rok Wiary* był dla nas szansą pogłębienia naszej wiary oraz życia duchowego. Był dla nas czasem pojednania z Bogiem i ludźmi. Jeszcze dzisiaj możemy zyskać odpust zupełny za publiczne odmówienie wyznania wiary. Zwróćmy się do Jezusa miłosiernego z prośbą o przebaczenie winy i kary za grzechy odpuszczone w sakramencie pokuty. *Rok Wiary* dał nam szansę, aby każdy w swoim sercu odpowiedział na pytanie, czym w moim życiu jest wiara głoszona przez Kościół i co znaczy wierzyć Jezusowi Chrystusowi. Wiara jest odpowiedzią człowieka daną Bogu, który mu się objawia i udziela, przynosząc jednocześnie obfite światło poszukującym ostatecznego sensu życia (KKK 26). Wiara jest łaską, a więc darem Bożym, za który trzeba nieustannie dziękować. Jest odpowiedzią człowieka na poznaną miłość Boga. Jest nieustannym poszukiwaniem Boga w naszej codzienności. Jest drogą prowadzącą do zbawienia, na której człowiek wchodzi w odwieczne tajemnice Boga. Podstawą wiary Kościoła i naszej wiary jest

zmartwychwstanie Chrystusa. Dlatego człowiek wierzący pragnie spotkania z Chrystusem ukrzyżowanym i zmartwychwstałym w modlitwie i życiu sakramentalnym Kościoła. W tym kontekście lepiej widzimy paradoks często dziś powtarzanych słów: jestem wierzący ale niepraktykujący. Nie można być wierzącym chrześcijaninem nie spotykając się z Tym, który nas kocha i czeka na spotkanie. Nie można też wybiórczo traktować praktyk religijnych. Wiara jest łaską Boga i wyraża się postawą gotowości ze strony człowieka, który przyjmuje to co mówi Bóg i w co wierzy Kościół. Wiara jest oparta na wolnej decyzji człowieka. *Jeśli chcesz* – słowa, które powiedział Jezus do młodzieńca, zawsze obowiązują.

3. Drodzy Bracia i Siostry, papież Franciszek w kończącym się *Roku Wiary* dał nam dwóch nowych biskupów pomocniczych. Jest to znak jedności z Kościołem powszechnym, ale też i dar, który ma umocnić nas w wyznawanej wierze. Każdy biskup w Kościele katolickim poprzez sukcesję jest następcą apostołów. Razem z pozostałymi biskupami i z papieżem jest odpowiedzialny za cały Kościół. Biskup jest nauczycielem wiary i pasterzem. Jest pierwszym, który ma dać świadectwo wiary. Przez sprawowanie sakramentów ma budować wspólnotę Kościoła i strzec nauczania we wspólnocie Ludu Bożego. Nowo ogłoszeni biskupi są dobrze znani i powszechnie szanowani w naszej archidiecezji.

Ks. prał. Rafał Markowski jest wykładowcą religioznawstwa na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie. Przez wiele lat pełnił funkcje prefekta w naszym seminarium duchownym. Zakładał katolickie radio Józef, którym kierował przez prawie 10 lat, przez ostatnie pięć lat był rzecznikiem prasowym archidiecezji warszawskiej.

Ks. prał. Józef Górzyński jest wykładowcą liturgiki na Papieskim Wydziale Teologicznym w Warszawie. Przez wiele lat był prefektem w seminarium duchownym w Warszawie, następnie proboszczem parafii Niepokalanego Poczęcia NMP w Warszawie na Wrzecionie, a od ponad roku moderatorem wydziałów duszpasterskich w Kurii Metropolitalnej Warszawskiej i dyrektorem Wydziału Duszpasterstwa Ogólnego.

Dziękując Panu Bogu i Stolicy Apostolskiej za nowych biskupów, już dziś zapraszam wszystkich na święcenia biskupie, które odbędą się w sobotę, 7 grudnia

2013 roku, o godzinie 11.00 w Bazylice Archikatedralnej p.w. św. Jana Chrzciciela w Warszawie. Proszę też o modlitwę za nowych biskupów i cały Kościół warszawski.

Pragnę także wyrazić moje podziękowania Księdzu Biskupowi Marianowi Dusiwowi, który przez 28 lat pełnił posługę biskupa pomocniczego w archidiecezji warszawskiej, najpierw u boku księdza Prymasa Józefa Glempa, a przez ostatnie siedem lat był moim współpracownikiem. Odchodzącemu na emeryturę Księdzu Biskupowi dziękuję za wszelkie dobro, jakiego Bóg przez niego dokonał w całym jego kapłańskim posługiwaniu.

4. Drodzy Bracia i Siostry, przed nami nowy rok duszpasterski, który rozpocznie się w pierwszą niedzielę adwentu. Z nowym zapałem podejmiemy zadania budowania królestwa Bożego w nas i wokół nas. Królestwa prawdy, sprawiedliwości, miłości

i pokoju. W czekającym nas roku przeżyjemy kanonizację dwóch wielkich papieży, Jana XXIII i Jana Pawła II. Trzeba już w adwencie podjąć w parafiach, wspólnotach i rodzinach przygotowanie do tych kwietniowych uroczystości. W czerwcu przyszłego roku rozpoczniemy peregrynację obrazu Matki Boskiej Częstochowskiej w naszych parafiach. To też wymaga przygotowania.

U progu nowego roku liturgicznego, na czekające nas zadania wszystkim z serca błogosławię.

† Kazimierz Kardynał Nycz
Arcybiskup Metropolita Warszawski

List należy odczytać na Mszach Świętych we wszystkich parafiach i kościoła rektorskich w archidiecezji warszawskiej w niedzielę, 24 listopada 2013 r.